

عنوان مقاله:

آمایش سرزمین؛ جلوگیری از تهدیدات زیست محیطی

محل انتشار:

سومین کنفرانس برنامه ریزی و مدیریت محیط زیست (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

زهرا پیشگاهی فرد

حجت مهکویی

شهلا حسنی

خلاصه مقاله:

فرایند آمایش سرزمین، تمهیداتی است برای بهره‌برداری بهینه از سرزمین با در نظر گرفتن اصل حفاظت اکولوژیکی. در این پژوهش، آمایش سرزمین به صورت کلی مورد بررسی قرار گرفته و می‌تواند هر نوع استفاده‌ای را برای هر بخش از سرزمین با توجه با قابلیت‌های آن نشان دهد. از آنجایی که سرزمین یک منبع محدود و آسیب پذیر بوده و استفاده از آن باید با مدیریت درست و منطقی سازماندهی شود، شناخت تنگناها و توان محیطی از ضرورت‌های طرح‌های آمایش سرزمین می‌باشد. به منظور جلوگیری از مسائلی از جمله بحران محیط زیست، فرسایش، تخریب خاک، افزایش جمعیت و... تدوین طرح‌های آمایش سرزمین به منظور نیل به اهداف استراتژی‌های جامع توسعه ملی بوده است. بقای موجودیت کشور در گرو امنیت ملی است و این مسئله نیز به توانایی حکومت در حفظ تمامیت ارضی، وحدت ملی، توسعه متوازن منطقه‌ای و رضایت شهروندان بستگی دارد. در این میان یکی از مهم‌ترین عواملی که امنیت ملی یک کشور را مورد تهدید قرار می‌دهد وجود نابرابری‌های فضایی بین مناطق مختلف جغرافیایی آن کشور به ویژه بین مناطق پیرامونی مرکز حکومت است. آمایش سرزمین پاسخی هوشمندانه به این ضرورت در حفظ امنیت پایدار در مناطق مختلف جغرافیایی کشور است. پیوند میان مقوله‌ی آمایش سرزمین و نقشی که در جلوگیری از تخریب محیط زیست ایران دارد، قابل تعمق است. این پژوهش با روش تحلیلی-توصیفی و با استفاده از منابع کتابخانه‌ای به بررسی نقش آمایش سرزمین در جلوگیری از تهدیدات زیست محیطی پرداخته شود

کلمات کلیدی:

آمایش سرزمین، تهدیدات زیست محیطی، سازماندهی فضا، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/240156>

